

Mai he estat gaire espavilat, però...

CONCULCACIONS (41)

És cert, però no em preocupa el més mínim. No es tracta, crec, de voler destacar en res, sinó de procurar treure els millors rendiments possibles sigui quin sigui el teu perfil humà. Dic això perquè la reflexió d'avui m'hi ha portat, en cercar un tema sobre el que dir alguna cosa i sincerament m'he atabalat. El motiu del meu atabalament, és que veig tants temes sobre els que s'hauria, no tant sols d'opinar des de la catalanitat, sinó actuar, que no sé quin escollir ni quin és el més adequat o necessari fer-ne una referència. Després de rumiar-hi una mica penso que tots els temes parteixen d'un mateix plantejament o situació, que és l'insult i l'agressió permanent de que els catalans som objecte, provinent d'això que en diuen "ejpaña". Com a vulgars apropiadors del bens aliens.

Repasso breument, l'aeroport de Barcelona està en una situació deplorable en referència al seu creixement inexcusable com a enllaç de la nostra ciutat i bona part del nostre país amb tot el món. Se'ns imposa la impossibilitat d'accedir a determinats vols perquè els és imprescindible que sols es puguin realitzar des d'aquesta ciutat estrangera que li diuen Madrid. Cal que en cap moment la nostra ciutat no s'aproximi ni depassi les prestacions d'aquest aeroport, que destaca pe seu creixement gràcies, entre altres prioritats, a limitar el nostre d'una manera vergonyant, estúpida i típicament celtibèrica.

La "red nacional de ferrocarriles ejpañoles" en les seves prestacions i especialment en els serveis que fan referència al què anomenem com a rodalíes de Barcelona, és una presa de pèl constant, amb avaries un dia sí i l'altre també, canvis dels recorreguts ordinaris, retards sovintejats, reduccions de serveis, manca de informació als perjudicats, un clima de inseguretat total pels usuaris, que han de contrarestar sortint de casa amb antelació suficient per poder pal·liar els bunyols que la companyia presenti aquell dia. A sobre davant les indemnitzacions dels afectats, prèviament anunciades, en algun cas concret el funcionari ha respost que no tenen notícia que aquell trajecte hagués estat afectat per l'incompliment. En fi, un desastre que evidencia l'atenció que rebem, digne de la colònia més odiada. No es pot entendre d'altra manera.

El TGV, és la conya de les conyes. Ara sí, ara no fins... no, no s'ha interpretat bé, és que el que hem dit és què... no de cap manera serà... au! Fot-li que som catalans, no té la més mínima importància, els catalans ens queixem per sistema... però que us penseu, és que tothom ha d'estar a la vostra dèria, sou una gent insaciable!... calleu d'una vegada cony, ja us donarem un xupa-xups extra perquè pogueu deixar de rosegar l'os... us penseu que sou més importants que "otras regiones"... i apa anar fent i criant pèl i la seva inauguració es va allargant a previsions completament incertes, en plena sintonia amb l'estat francès.

Que ens hem quedat sense llum? No ens hem de preocupar el més mínim, això és una avaria, que no es pot entendre? Però en quin món vivim que no som capaços d'acceptar amb la mínima discreció i tolerància com correspon a una fet completament normal, que a una part del "territorio ejpañol" es produeixi una irregularitat de la que no se'n ha de culpar absolutament ningú i menys uns governs tan perfectes, com sobrats de raons per quedar-ne al marge. No s'ha ensorrat un pont al riu Mississipí dels EEUU? Doncs els

catalans heu quedat sense llum i ningú se n'ha d'estranyar. És normalíssim, tranquils mentre sols us passin aquests petits contratemps... En deuen tenir preparats d'altres de més singular dedicació.

I així succeirà fins el dia que, carregats de la més elemental lògica, ens declararem independents d'una punyetera vegada i farem fora els que a sobre de dir que governen el nostre país, l'escarneixen, l'insulten i el menyspreen constantment tant com els és possible.

És hora que diguem prou! O és que els catalans no tenim allò que és necessari per retornar-nos el que és nostre i exclusivament nostre, la capacitat de viure i realitzar la pròpia història com qualsevol país normal d'aquest món? Què més hem de suportar per adonar-nos que a l'ombra d'aquests enemics sempre anirem perdent bous i esvelles i no serem mai res? És incompreensible que els nostres polítics no vulguin esdevenir prou lúcids per adonar-se del que és devaluar un país com Catalunya, i que no en tinguin prou a més de tot el que estem constatant cada dia, amb els quatre-cents anys d'humiliacions, imposicions per mitjà de la guerra, prohibicions i devaluacions de la nostra llengua, la nostra cultura, coronat amb una adúlterant manipulació de la nostra història, etc... etc...

No hem de suportar més, ni l'atac permanent a la nostra nació ni tampoc la flagrant irresponsabilitat dels que es diuen els nostres representants, que no fan altra cosa que donar facilitats als ocupants per avançar en la nostra destrucció. O ens fan cas d'una vegada al desafortunat poble i ciutadania o, són imprevisibles les reaccions que es poden produir per alliberar-nos d'una vegada d'aquest mal son en que ens estan acorralant de manera completament intolerable. No podem, ni volem aguantar més, o hurem d'arribar a l'extrem de dir-ho amb fets que no agradaran a ningú? Indignats per tot plegat, no acceptem continuar per aquest camí! Recordeu el tancament de Caixes protagonitzat el segle passat?

Claudi Romeu, 3 d'agost del 07